

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Iva Pospíšila a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **HAMRENERGY s. r. o.**, se sídlem Nehvizdská 22/8, 198 00 Praha 9, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. 148621/2017/KUSK-DOP/HLA, sp. zn. 020717/2017/KUSK/9, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 6/2018 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 6/2018 - 30, **se zrušuje** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 1. 2017, č. j. MUKOLIN/OD 132931/16-kuti, sp. zn. 21416/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), za což jí byla správním orgánem prvního stupně uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Protiprávní jednání žalobkyně spočívalo v tom, že jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila dodržování právních předpisů při užití vozidla na pozemní komunikaci, neboť dne 18. 8. 2016 v 07:03 hod. na pozemní komunikaci v obci Pňov-Předhradí, ulice Poděbradská, Kolínská, směr Kolín, řidič motorového vozidla provozovaného žalobkyní nedodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod, konkrétně jel rychlostí 69 km/hod. Tímto došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[2] Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 11. 2017, č. j. 148621/2017/KUSK-DOP/HLA, sp. zn. 020717/2017/KUSK/9 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), která byla jeho rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 6/2018 – 30 (dále jen „napadený rozsudek“), bez nařízení jednání zamítnuta.

[4] Krajský soud se plně ztotožnil s rozhodnutími správních orgánů. Postupně se vypořádal s množstvím žalobních bodů a uzavřel, že *„žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobkyně pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byla žalobkyně schopna předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly“* (bod 20 napadeného rozsudku).

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě a v jejím doplnění uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka předně namítá, že výrok o sankci je nepřezkoumatelný, neboť není dostatečně odůvodněn. K uložené pokutě 2000 Kč správní orgány pouze obecně konstatovaly splnění zákonných podmínek. Stěžovatelka je však toho názoru, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se uložení sankce, když rozhodnutí žalovaného nezrušil s odůvodněním, že *„toto dílčí pochybení nezavdává s ohledem na okolnosti případu důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí“*, neboť *„nejnižší možná sankce, která přicházela v daném případě v úvahu, byla ve výši 1 500 Kč. Je tedy zřejmé, že v případě žalobkyně by i při podrobnějším odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, případně při jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, a to za situace, kdy o samotném spáchání správního deliktu není pochyb, bylo možné snížit pokutu maximálně o 500 Kč. Zároveň je ale zřejmé, že by správní orgán rozhodl o uložení sankci zrovna tak, jak o ní rozhodl už v prvostupňovém rozhodnutí a jak byla potvrzena napadeným rozhodnutím. Za této situace by tak docházelo pouze k průtahům správního řízení.“* (srov. bod 35 napadeného rozsudku). Stěžovatelka však s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, má za to, že krajský soud nesprávně aproboval nepřezkoumatelný výrok o sankci s odůvodněním, že by bylo možno s ohledem na zákonné rozmezí i v případě mírnějšího postihu uložit pokutu nižší pouze o maximálně 500 Kč (neboť nejnižší možná sankce byla 1500 Kč).

[7] Podle stěžovatelky dále soud i správní orgány měly za přítěžující okolnost promítnutou do výše sankce samotný fakt, že řidič motorového vozidla provozovaného stěžovatelkou překročil rychlost o 19 km/h oproti povoleným 50 km/h, čímž se všechny tři orgány dopustily porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[8] Krajský soud se podle stěžovatelky nevypořádal s důkazním návrhem, který byl v žalobě uveden. Podle stěžovatelky žalovaný zcela přehlédl odvolací námitky stěžovatelky podané k žalovanému v přípisu ze dne 2. 11. 2017. Stěžovatelka uvedenou datovou zprávu sice nepřiložila k žalobě, krajský soud měl ale dle jejího mínění „(...) *k důkaznímu návrhu zaujmout jasné stanovisko, a tedy jej buď odmítnout, nebo nařídít jednání a provést jej.*“ Krajský soud však vyjádřil nedůvodnost předmětné námítky, neboť dané podání nebylo soudu doloženo, nebylo obsahem správního spisu ani nebylo stěžovatelkou doloženo, že by bylo podání správním orgánům doručeno (bod 38 napadeného rozsudku).

[9] Stěžovatelka míní, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Neprokázaly totiž oprávnění Městské policie Kolín měřit rychlost v místě, kde došlo ke změření rychlosti motorového vozidla provozovaného stěžovatelkou, se souhlasem Policie ČR.

[10] Stěžovatelka též nesouhlasila s vyvěšením osobních údajů ohledně její osoby a osoby jejího zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[11] Podle žalovaného stěžovatelka pouze kopíruje žalobní námitky, aniž by polemizovala se závěry správních orgánů a krajského soudu.

[12] Míní, že jde o případ podobný tomu, jež řešil Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 4 As 199/2017, v níž vyslovil, že „*podle okolností konkrétního případu je možné hodnotit jako přitěžující okolnost to, že obviněný v době před spácháním deliktu uzavřel smlouvu o „pojištění proti pokutám“, pokud z toho lze usuzovat na jeho negativní vztah k dodržování pravidel silničního provozu.*“ Žalovaný má za to, že takovéto „pojištění proti pokutám“ existovalo i v případě stěžovatelky.

[13] V ostatním se žalovaný ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje kasační stížnost stěžovatelky zamítnout.

[14] Stěžovatelka v replice uvedla, že její kauza neodpovídá případu, který citoval žalovaný, a to ze dvou důvodů. Společnost ODVOZ VOZU s.r.o. „pojištění proti pokutám“ nenabízí, a zároveň není jisté, že smlouva stěžovatelky a jmenované společnosti již byla uzavřena před spácháním správního deliktu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Měření rychlosti obecní policií výhradně na místech určených Policií ČR

[16] Stěžovatelka předně namítla, že správními orgány nebylo prokázáno, že k měření rychlosti v předmětném úseku došlo v souladu s § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ve správním spisu totiž nebyl důkaz, že by obecní policie v místě měřila rychlost na základě souhlasu Policie ČR.

[17] Podle § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích (z)a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

[18] Nejvyšší správní soud se výkladem citovaného ustanovení zabýval ve svém rozsudku ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, podle něhož „(z) jazykového výkladu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu plyne, že užitý termín „výhradně“ znamená výlučně, tj. toliko a pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR; soudy a správní orgány při posuzování dopravních přestupků a při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu shromažďují podklady prokazující naplnění uvedené podmínky, a to např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR.“ Podle soudu „nelze správnímu orgánu vytýkat, že za obviněného, který byl pasivní v průběhu správního řízení (jako tomu bylo i v projednávané věci), „nedomyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. S ohledem na skutečnost, že se nejedná o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, měl krajský soud proto při přezkumu uvedené žalobní námitky (zpochybnění postupu dle § 79a zákona o silničním provozu) v projednávané věci postupovat tak, že sám vzniklé pochybnosti odstraní. To může v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. učinit provedením i důkazů nových.“

[19] Krajský soud k námitce nedoložení souhlasu ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu uvedl: „Žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila jediný důkaz, kterým by vyvrátila skutečnosti vyplývající se zákona případně z podkladů pro vydání rozhodnutí, tedy že měření provedla obecní policie na úseku, který nebyl schválen Policií ČR, že měření nebylo provedeno v součinnosti s ní, a jeho účelem že nebylo zvyšování bezpečnosti provozu, či že o zřízení rychloměru nebyla veřejnost vhodným způsobem informována. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobkyni domýšlely konstrukce vyvracející splnění podmínek pro provádění úsekového měření, zvláště za situace, kdy z podkladů pro vydání rozhodnutí nevyplývají skutečnosti svědčící o opaku.“ (bod 60 napadeného rozsudku; zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[20] Podle krajského soudu „zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění informace na internetových stránkách“ (bod 66 napadeného rozsudku). Krajský soud na témže místě uvedl hypertextový odkaz na webové stránky města Kolín, jakož i na zasedání zastupitelstva města Kolína konaného dne 29. 6. 2015, na němž měla být schválena veřejnoprávní smlouva ev. č. 431/2015 k zajišťování úsekového měření rychlosti mezi městem Kolín a obcí Pňov-Předhradí.

[21] K názoru krajského soudu, že stěžovatelka „nepředložila jediný důkaz, kterým by vyvrátila skutečnosti vyplývající se zákona případně z podkladů pro vydání rozhodnutí“, je nutno upozornit, že stěžovatelka nemá povinnost prokázat, že k naplnění norem podmiňujících správní trestání nedošlo. Jsou to naopak správní orgány, které mají v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu postupovat „tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“. Lze taktéž poukázat na § 50 odst. 3 správního řádu, dle něž, má-li „být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán

povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“. Podle dikce citovaných ustanovení správního řádu tak mají správní orgány povinnost prokázat, že jsou naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání pro stěžovatelku nepříznivého rozhodnutí.

[22] V tomto případě však ze správního ani soudního spisu neplyne, že ke splnění zákonné podmínky došlo. Krajský soud toto pochybení správních orgánů napravit mohl a měl, například vyžádáním listin, na základě nichž měření probíhalo, u žalovaného či příslušné složky Policie ČR, provedením důkazu obsahem webových stránek či jiným způsobem. Neučinil tak ale. Odkaz na webové stránky uvedený v odůvodnění rozsudku krajského soudu, aniž by obsah stránek byl obsahem správního spisu či byl proveden jako důkaz před krajským soudem, obecně vzato nepostačuje, jde-li o skutkovou otázku v přísném slova smyslu (zde o prokázání, že v den měření bylo měřeno na místě určeném Policií ČR a že Městská policie Kolín postupovala v součinnosti s ní).

[23] Má-li krajský soud za to, že *„(n)elze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobkyni domýšlely konstrukce vyvracející splnění podmínek pro provádění úsekového měření“*, je možno s tímto tvrzením v obecné rovině souhlasit. V § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích je však správním orgánům stanovena podmínka, bez jejíhož naplnění není možné připustit správní trestání. Naplnění podmínky má zásadně být doloženo ve správním spisu, výjimečně ji lze doložit před správním soudem provedením důkazu (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37), případně shodným tvrzením účastníků.

[24] Kasační námitka stěžovatelky je tedy důvodná.

Stanovení sankce za správní delikt

[25] Nedůvodná je námitka ohledně stanovení výše sankce.

[26] Sankce byla stanovena ve výši 2 000 Kč při zákonném rozpětí sankce podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, podle něhož *(p)ro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Měřené vozidlo jelo rychlostí 69 km/h v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ve spojení s odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, bylo zákonné rozpětí pokuty za přestupek, který odpovídal výše uvedenému překročení rychlosti, 1 500 až 2 500 Kč.

[27] Stěžovatelka poukazuje v obecné rovině zcela správně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30, jímž bylo vedle rozsudku krajského soudu zrušeno i rozhodnutí odvolacího správního orgánu proto, že uložení pokuty 2 000 Kč za přestupek se zákonnou sazbou pokuty 1 500 až 2 500 Kč nebylo řádně odůvodněno. Nejvyšší správní soud v zmíněném rozsudku uvedl (zvýraznění provedl nyní druhý senát):

„[27] Konečně k poslední, třetí kasační námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto shledal důvodnou. Na rozdíl od krajského soudu je totiž toho názoru, že v daném případě představuje absence úvahy ohledně zákonných kritérií pro uložení pokuty takovou vadu, pro kterou měl

krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalovaného tvoří spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, avšak z obsahu odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že naprosto opomíjí zákonná kritéria pro uložení pokuty, podle kterých je potřeba přihlédnout „...k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán“ (§ 125e odst. 2 zákona o silničním provozu).

[28] V daném případě však správní orgán I. stupně k závažnosti správního deliktu neuvedl vůbec nic a žalovaný pouze bez dalšího konstatoval, že pokutu ve výši 2000 Kč – tedy sankci v polovině zákonné sazby (1500 Kč až 2500 Kč) považuje „za zcela přiměřenou a odůvodněnou.“ Tento způsob odůvodnění uložení pokuty nelze podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu akceptovat a absentující úvahu obou správních orgánů není možné nahradit ani vlastní úvahou krajského soudu. Alespoň základní úvahu ohledně výše pokuty měly učinit rozhodující správní orgány. Pokud se tak nestalo, nelze tuto skutečnost ze strany krajského soudu napravovat s tím, že ve věci není pochyb o vině, že jednalo se o vícečinnný souběh a že částka 500 Kč, o kterou mohla být uložena nižší pokuta, je bagatelní. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu plní správní soud roli přezkumnou, nikoli nalézací; nemůže proto nahrazovat činnost, k níž je v první řadě povolán správní orgán. A nic na tom nemění ani skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení proti výši uložené pokuty nebrazil.

[29] Je třeba si uvědomit, že se jedná o řízení vedené z moci úřední (ex officio) v oblasti správního trestání, v němž musí přijaté závěry obstát – podobně jako v oblasti soudního trestání – nejen ve vztahu k vině, ale také ve vztahu k uloženému trestu, a to bez ohledu na to, o jakou výši pokuty se jedná. V tomto ohledu nelze argumentovat tím, že rozdílová částka ve výši 500 Kč je částkou bagatelní a aplikovat (jinak použitelnou) tradiční právní zásadu *de minimis non curat praetor* podobně, jak to učinil krajský soud. Tento postup by ve svém důsledku vedl k faktickému odepření soudní ochrany a porušení práva na spravedlivý proces (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 9/2000, publ. pod č. 52/2001 Sb., vycházející mj. z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, např. z rozsudku ze dne 2. 9. 1998 ve věci Lauko proti Slovensku, stížnost č. 26138/95, dle jehož závěru je řízení o přestupku, za který byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 300 slovenských korun, svou povahou řízením o trestním obvinění a v důsledku vyloučení možnosti předložit věc následně k posouzení nezávislému a nestrannému soudu, došlo k porušení práva na spravedlivý proces).

[28] V nyní projednávaném případě správní orgán prvního stupně odůvodnil sankci takto: „Správní orgán přihlédl k závažnosti zde posuzovaného správního deliktu, jehož porušení je vyjádřeno sankcí pokuty, vycházejíc z rozmezí sankce za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu může činit až 10 000 Kč. Správní orgán tedy ukládá sankci pokuty v možné výši.“ Žalovaný pak uložení sankce zdůvodnil takto: „Pokuta byla správním orgánem I. stupně odvolateli uložena v souladu s rozmezím stanoveným zákonem, vzhledem k výši naměřeného překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy pak dle názoru odvolacího správního orgánu shodivavě ve prospěch odvolatele středem tohoto rozmezí.“

[29] Z výše uvedené citace odůvodnění obou orgánů je zřejmé, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumatelná individualizovaná úvaha o výši sankce chybí, navíc je značně pochybná a zkratkovitá úvaha tohoto orgánu o zákonném rozpětí sankce (ta v daném případě ani náznakem nemohla dosáhnout částky až 10 000 Kč, horní hranice zákonného rozpětí byla 2 500 Kč, jak již bylo uvedeno shora). V tomto ohledu jde o věc plně srovnatelnou s věcí sp. zn. 5 As 182/2016.

[30] Rozdíl je však v postupu žalovaného, jímž bylo pochybení správního orgánu prvního stupně napraveno, byť na samé hranici akceptovatelnosti. Rozhodnutí žalovaného totiž obsahuje jakýsi náznak individualizace sankce, neboť z jeho odůvodnění plyne, že – matematicky nahlíženo – byl správní orgán prvního stupně na stěžovatele shovívavý, uložil-li mu za překročení rychlosti na horní hranici zákonem vymezeného intervalu (tou je překročení o max. 20 km/h nad povolených 50 km/h) sankci v polovině zákonné sazby. Jinak řečeno, žalovaný by za „správnou“ výši sankce za takové překročení rychlostního limitu, které se blížilo horní hranici intervalu, za nějž přísluší pokuta v zákonném rozmezí 1 500 až 2 500 Kč, považoval pokutu vyšší než 2 000 Kč, nicméně necítil potřebu shovívavý názor správního orgánu prvního stupně korigovat.

[31] Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí napravil, byť způsobem jen těsně nad hranicí přezkoumatelnosti, pochybení správního orgánu prvního stupně. Sice zkratkovitě a spíše implicitně než jednoznačně a výslovně, ale přesto ještě srozumitelně vyjádřil názor na to, jaká měla být v daném případě pokuta „správně“ uložena. Z jeho odůvodnění je navíc patrné, že již na rozdíl od správního orgánu prvního stupně pracoval se správným zákonným rozpětím sankce. Hovoří-li žalovaný o tom, že pokuta 2 000 Kč je „středem“ zákonného rozmezí, pak takovým „středem“ tato pokuta je, bere-li se v úvahu zákonné rozmezí 1 500 až 2 500 Kč, zatímco jím zjevně není, bralo-li by se v úvahu zákonné rozmezí 0 až 10 000 Kč.

[32] S ohledem na úzké zákonné rozpětí sankce, kterou bylo možno uložit, odůvodnění žalovaného ještě těsně vyhovuje požadavku přezkoumatelnosti. Stěžovateli navíc hraničně přezkoumatelným odůvodněním nevznikla újma na jeho právech, neboť se žalovaným lze souhlasit, že konkrétní výše pokuty je k stěžovateli spíše shovívavá.

Zákaz dvojího přičítání

[33] Ani tato stížní námitka není důvodná.

[34] Zákonodárce má jednání spočívající v překročení nejvyšší povolení rychlosti za obecně nežádoucí jev, a proto jej postihuje. Za účelem jemnějšího rozlišení jednotlivých typových situací překročení je strukturuje do určitých skutkových podstat definovaných mírou překročení (menší, střední, vyšší) a místem překročení (obec, mimo obec). Každé takovéto skutkové podstatě odpovídá zákonné rozmezí pokuty (u stěžovatele již zmíněné rozmezí 1 500 až 2 500 Kč), doplněné v závažnějších případech o možnost uložit další sankci (zákaz činnosti).

[35] Je samozřejmé, že je-li znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší povolené rychlosti v určitém intervalu nedovolených rychlostí „nad limitem“ (např. překročení nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h v intervalu – zaokrouhleno na celá čísla – 51 až 70 km/h), nemůže být jakousi další přítěžující okolností pachatele přestupku (správního deliktu), že překročil nejvyšší povolenou rychlost. Stejně tak, je-li znakem skutkové podstaty překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, nemůže být jakousi další přítěžující okolností to, že se skutek stal v obci. Potud - v obecné rovině – jsou úvahy stěžovatele trefné a trefný je i poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52.

[36] Není však dvojím přičítáním, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší povolené rychlosti (větší překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, jíž je sankce ukládána. Například je-li součástí skutkové podstaty, že přestupek musí být spáchán v obci, bývá zcela na místě pro účely stanovení sankce uvnitř zákonného rozpětí rozlišit, v jaké části obce se tak stalo (např. na rušné ulici užívané často chodci, anebo naopak na čtyřproudé komunikaci s minimální pravděpodobností výskytu chodců apod.). Právě takto, tedy důkladně individualizovaným posouzením správního deliktu, je při úvaze o výši sankce třeba postupovat.

[37] Z rozhodnutí žalovaného není patrné, že by při stvrzení pokuty uložené správním orgánem prvního stupně z těchto zákonných individualizačních hledisek jakkoli vybočil (pouze své úvahy odůvodnil natolik kuse, že byly na samé hranici přezkoumatelnosti). Pokud měl za to, že překročení rychlosti na horní hranici intervalu, jímž je vymezena skutková podstata, by bylo možno postihnout pokutou při horní hranici zákonného rozpětí pokuty, není to dvojím přičítáním, nýbrž naopak úvahou beroucí na zřetel konkrétní okolnosti správního deliktu.

Námítky ohledně vyvěšení osobních údajů stěžovatelky na soudním webu

[38] K otázce vyvěšení osobních údajů stěžovatelky a jejího zástupce na internetu Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nejedná o kasační námitku. Lze pouze uvést, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již soud mnohokrát uvedl, pokud se advokát „*cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a mnohé další).

Údajné nezohlednění důkazního návrhu krajským soudem

[39] Otázku, zda krajský soud postupoval správně ohledně údajného doplnění podání stěžovatele o důkazní návrh, není třeba nyní řešit, jelikož takový důkaz bude moci stěžovatel bez obtíží navrhnout v dalším řízení před krajským soudem.

[40] Pouze na okraj sluší se poznamenat, že je zásadně věcí účastníka řízení, aby svá podání doručil elektronicky či osobně soudu, případně je předal k poštovní přepravě se správnou adresou soudu a tak, že v příslušné obálce či datovém souboru budou ty písemnosti, které jsou soudu v dané konkrétní kauze určeny. Pokud se v tomto dopustí chyby, již lze napravit dodatečným zasláním příslušných písemností, má tak učinit

neprodleně a soudu jasně vysvětlit, proč a jak k chybě došlo. Je nepochybné, že součástí práva na spravedlivý proces je i zásada konstruktivní součinnosti a vlídnosti soudu k účastníkům, a to i k těm, kteří svých procesních práv využívají způsobem, jenž může být v určitém ohledu vnímán jako agresivní a obstrukční. Pokud nedosáhne intenzity zneužití práva, je věcí soudu i tak dbát o to, že účastník nebude na svých právech zkrácen jen v důsledku toho, že se dopustil běžného lidského opomenutí či pochybení, jež lze jednoduše vyjasnit a odstranit. Soud proto zásadně má účastníku umožnit svou chybu napravit, nebrání-li tomu nepřekročitelná procesní pravidla (typicky ustanovení o lhůtách).

[41] Pokud by však jednání účastníků bylo zneužitím práva, má být procesní reakce soudu důsledná a nekompromisní, ale vždy zdrženlivá a přezkoumatelná v tom smyslu, že účastníkovi má být dáno najevo, v čem podle soudu spočívá zneužití práva a jaké procesní dopady to bude na účastníka mít.

[42] Nejvyšší správní soud očekává, že nyní si již stěžovatel dá pozor a své písemnosti bude soudům doručovat bezchybně. Častější výskyt chyb tohoto typu v kauzách řešených stěžovatelem či fyzickými nebo právníckými osobami, jež se kolem stěžovatele vyskytují v kauzách podobné povahy (zastupování ve věcech správního trestání v dopravě), by ostatně mohl být signálem, že tato skupina osob cíleně zneužívá právo tím, že úmyslně (a nikoli kvůli ojedinělým omluvitelným neúmyslným nedopatřením) komplikuje soudní či správní řízení „doručovacími incidenty“ ve snaze přimět soudy či správní orgány k chybným postupům.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná s ohledem na důvodnost jedné ze stížných námitek, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozhodnutí krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4. s. ř. s.).

[44] Krajský soud tedy především řádným procesním postupem ověří, zda bylo měřeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Pokud by zjistil, že tomu tak nebylo, bylo by to dostatečným důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, případně i správního orgánu prvního stupně.

[45] Navrhne-li některý z účastníků řízení k prokázání svých tvrzení důkazy, je na soudu, aby o tom, zda jde o návrhy dostatečně konkrétní a pro posouzení věci relevantní, řádně uvážil a svou úvahu přezkoumatelně vyjádřil.

[46] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu